

A portrait of Hilla Blomberg, an older woman with short, light-colored hair, smiling warmly at the camera. She is wearing a light pink button-down shirt over a white top. The background is a soft-focus outdoor scene with green foliage and trees, suggesting a park or garden setting. The lighting is bright and natural, highlighting her features.

HILLA BLOMBERG

TAMMI

*Suurella
sydämellä*

TOIMITTAJANA JA NAISENA

HILLA BLOMBERG

*Suurella
sydämellä*

TOIMITTAJANA JA NAISENA

TAMMI

HELSINKI

Ensimmäinen painos

© Hilla Blomberg ja Tammi 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-6716-6

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@tammi.fi

Hillantytärille

Sisällys

Mitalin kaksi puolta	9
Eteläpohjalaisin juurin	13
Opintoja ja uusia kokemuksia Jyväskylässä	55
Vuodet radion urheilutoimittajana	88
Parisuhde ja perhe	141
Aamu-tv ja A-studio	160
Mielekkäät työt ja uupumus	201
Koskettavat tarinat Aamusydämellä	235
Luottamustehtävät Ylessä	267
Pitkän uran jälkeen eläkkeelle	340
Kiitokset	351

Mitalin kaksi puolta

Joulukuun ensimmäisenä päivänä vuonna 2006 vastaanotan ansiomerkin 20 vuoden sitoutumisesta Yleisradioon. Astelen pystypäin toimitusjohtaja Mikael Jungnerin luo. Hän ojentaa maireasti hymyillen pienen pinssin pahvisessa laatikossa. Saan vaivoin sanottua kiitos. Hymy irtoaa väkinäisesti. Kahvipöydässä yritän nielaista täytkekakkupalaa, mutta se juuttuu kurkkuun. Kyyneleet pyrkivät silmiin. Pöytäseurue arvelee tunteen johtuvan ansiomerkin aiheuttamasta liikutuksesta. He eivät tiedä, että olen muutama tunti aiemmin saanut kuulla työurani jatkuvan Ylessä irti-sanomisuhan jälkeen.

Muistot alkavat vilistä mielessäni. Opiskeluaikana tein nuortenohjelmia televisioon ja radioon, urheilutoimittajana vedin radion suorita lähetyksiä ja selostin kisoja. Juuri äidiksi tulleenä työskentelin aamutelevisiossa, toisen lapsen jälkeen A-studiossa. Ylen Suomi liikkeelle -kampanjan yhteydessä sain läpi oman ohjelmaidean. Kampanja valittiin vuoden yhteiskuntaviestintäteoksi, ja sain talolta tulospalkkionkin.

Täytekekussa on makeaa kermaa ja raikasta marjaisuutta, mutta taikina on tahmaista. Mieleen hiipivät mustemmat muistot, kun uupuminen oli lähellä ja lopulta paloin loppuun kilpirauhasen tulehduttua. Venyin vahingossa yli voimieni, koska nautin työstäni enkä ymmärtänyt olevani sairas. Siihen päälle yksityiselämän huolet ja työtiimissä tapahtuneet väärinkäsitykset. Törmäsin seinään. Toivuttuani uskoin kuitenkin taas itseeni ja halusin palata toimittajan työhön, mutta jäinkin tyhjän päälle ilman ohjelmaa.

Kakkua maistellessa tuoreessa muistissa jomottavat yhä yt-neuvottelujen keskustelut siitä, mitä voisin Ylen eri työryhmissä tehdä. Lopulta löytyi tilkkutäkki, joka kelpasi niin, että nimeni putosi irtisanottavien listalta.

Tästä olisi hyvä jatkaa, vai olisiko?

Kirjoitin tämän kirjan, koska on tärkeää kertoa, miten nuorena naisena etenin urallani omalla osaamisellani ja taidoillani siinä missä miehetkin. Toivon kokemusteni antavan lukijoille vertaistukea ja näkökulmia omaan elämäänsä. Olen itse saanut paljon eväitä elämääni, kun olen lukenut ihmisten tarinoita ja tehnyt niistä myös ohjelmia. Haluan kertoa teoistani ja näkemyksistäni, jotka omalta osaltaan havahduttivat minut pohtimaan työelämän tasa-arvo-kysymyksiä. Olen kuulemma esimerkilläni kannustanut naisia sekä urheilutoimittajiksi että ylipäätään uskomaan itseensä toimittajina, juontajina, selostajina, esiintyjinä ja

yhdistysaktiiveina. Tällaisesta palautteesta olen otettu ja kiitollinen.

Toivon, että valintani ja tapani toimia ovat lisänneet naisten uskoa itseensä ja kykyihinsä, olipa ammatti mikä tahansa. Yhdistin perhe- ja työelämän, vaikka työajat olivat välillä hankalia. Elätin perheeni ja vastasin monista asioista yksin, vaikka parisuhteessakin elin. Tein monia ja monenlaisia töitä yhtä aikaa, vaikka ne joidenkin mielestä veivät jopa ammatillista uskottavuuttani. Lähdin mukaan yhdistyksiin puheenjohtajaksi, kun haettiin vastuunkantoa ja viitseliäisyyttä. Analysoin tilanteen tullessa kiinnostukseni ja mahdollisuuteni ja tartuin toimeen. Olin rohkea mutta realisti.

Kirjaan on koottu kokemuksia toisin ajattelemisesta ja hetkeen heittäytymisestä. Olen ollut jo pienestä pitäen utelias kyselijä, joka on halunnut tietää, miksi jokin asia on niin tai näin ja voisiko se olla toisinkin. Asenteeni on tainnut saada alkunsa jo lapsuuden kannustavasta ja keskustelevasta ilmapiiristä. Se jatkui nuoruusvuosien aktiivisuutena ja naisten kohteluun havahtumisena. Toimittajana naiseus on ollut voimani. Äitiydestä olen saanut ja saan yhä nauttia elämäniloisten ja aktiivisten tyttärieni kanssa. Urani loppupuolta on leimannut työntekijöiden etujen ajaminen ja turvallisten ja terveellisten työolojen vahtiminen. Kaiken perustana on ollut halu olla rehti ja reilu ja kunnioittaa toista ihmistä, olipa hän sitten köyhyä tai rikas, nainen tai mies, koulutettu tai kouluttamaton, menestynyt tai epäonnistunut.

Arkisuus on kiehtonut itseäni aina, ja olen ollut kiinnostunut niin sanottujen tavallisten ihmisten tarinoista.

Olen toki seurannut myös julkkisten elämää, mutta heidän kokemuksensa eivät välttämättä ole niin samaistuttavia. Olen halunnut kaivaa esiin arkisen elämän asioita ja myös ihmisten erilaisuutta ja erilaisia lähtökohtia. Olen tehnyt juttusarjoja elämän käännekohdista, eroista ja terveydellisistä haasteista. Selviytymistarinat ja kokemusasiantuntijat olivat pitkään työni ytimessä. Onko oma tarinani selviytymistarina? Joiltakin osin mitä suurimmassa määrin on, mutta monien hyvien ja antoisien kokemusten myötä kiitollisuuden kehystämä. Selvisinhän haasteista, menestyin ja nautin työstäni ja elämästäni, jota elin suurella sydämellä, toimittajana ja naisena.

Eteläpohjalaisin juurin

Olen syntyjäni eteläpohjalainen. Sanon asiat suoraan mutta mielestäni rakentavasti. Tartun toimeen ja otan tarvittaessa vastuuta. Murretta en puhu, mutta puhetavasta juureni paljastuvat.

Isäni oli kotoisin ruotsinkieliseltä seudulta Siipyystä. Isän ja Ruotsissa asuneiden sukulaisten kautta olen imenyt vaikutteita myös länsinaapurin kulttuurista. Olen kova diskuteeraamaan asiasta kuin asiasta ja haluan ymmärtää eri näkökulmia.

Perheessämme keskusteltiin paljon, myös aroista aiheista. Luulin nuorena, että näin on kaikissa perheissä. Kun sitten aloin huomata, ettei avoimuus niin yleistä olekaan, opin arvostamaan sitä. Itselleni tapa jäi, ja tiedostan olevani helposti lähestyttävä keskustelukumppani. Tyttärilleni olen pyrkinyt luomaan sellaisen turvan, että mistä tahansa voidaan puhua, jos he niin haluavat. Hankalia asioitakaan en pelkää ottaa puheeksi.

Suvussamme välitettiin ihmisistä ja kuunneltiin mielellään heidän tarinoitaan. Oltiin suorapuheisia mutta ymmärtäväisiä ja lämminhenkisiä. Empatia toisia kohtaan

tuli sydämen sivistyksestä. Lapsuuden vierailuilla halattiin paljon.

Joskus olen jopa ärsyttävyyteen asti se, joka selvittää ja huolehtii. Omatoimisuuteni voi toisista tuntua siltä, että en luota muihin. Arvostan hoksaavaisuutta. Olen huono delegoimaan tehtäviä sellaisille, joille ne pitäisi juurta jaksain selittää. Käytän sen ajan mieluummin tehtävän hoitamiseen.

Elämä Etelä-Pohjanmaalla oli vanhempieni lapsuudessa niukkaa ja rankkaa. He ponnistivat köyhyydestä oman elämänsä menestyjiksi ja kannustivat meitä lapsia kiinnostumaan koulusta, opinnoista ja harrastuksista. He olivat myös seurallisia ja opettivat meidätkin sellaisiksi.

Pää jäätyni sängyn päättyyn

Isäni Reino syntyi vuonna 1933 perheeseen, johon kuului äiti Elma ja sisarpuoli Aili. Siihen maailman aikaan yksinhuoltajat tuomittiin ja lapsia haukuttiin äpäriksi. Molempien lasten isät häipyivät muualle, mutta huonoksi leimattiin äiti. Reino tunsu läpi elämänsä suunnatonta häpeää siitä, ettei hänellä ollut isää. Hän ei myöhemminkään puhunut isästään, ja luulin, että isä olisi vahinkolapsi. Aivan viimeisinä vuosinaan hän kuitenkin avautui sen verran, että kertoi nähneensä noin nelivuotiaana äitinsä ja isänsä hellät halaukset kodin läheisellä kalliolla. Totuus olikin se, että Elma ja isänisä rakastivat toisiaan, mutta mies oli invalidi ja päätyi naimisiin rikkaan naisen kanssa

turvatakseen toimeentulonsa. Elman hän jätti selviytymään yksin lasten kanssa. Isäni ei halunnut koskaan kertoa oman isänsä henkilöllisyyttä, joten se jäi mysteeriksi. Etelä-Pohjanmaan suunnalla saattaa siis olla isän sisar- ja velipuolia, joista en tiedä.

Reino eli lapsuutensa Siipyyssä pienessä torpassa, jota piinasi talvella niin kova kylmyys, että pää jäätyi kiinni sängyn pätyyn. Koulunkäynti sujui kuitenkin loistavasti heti alakoulusta lähtien. Opettaja olisi halunnut lähettää Reinon Turkuun jatko-opintoihin ja tiesi jo perheenkin, johon hänet olisi otettu, mutta Elma ei halunnut poikaansa päästää.

Reino harrasti juoksua, jalkapalloilua ja nyrkkeilyä ja oli taitava myös puutöissä. Jos tarvittiin leluja tai keittiön työkaluja, hän veisti ne tuosta vain. Koulunkäynnin ja harrastusten ohessa ja kaikkina loma-aikoina Reino teki töitä jo 10-vuotiaasta lähtien. Yksinhuoltajan perheessä rahasta oli koko ajan pulaa, vaikka Elma-äiti yritti kaikkensa. Hän kutoi kyläläisille sukkia itse kehräämästään langasta, mutta eivätpä ne rahat riittäneet perheen elättämiseen. Tukkimetsään Reino meni jo 14-vuotiaana ja ilmeisesti kylmettyi siinä työssä niin pahasti, että sairastui 16-vuotiaana luumätään ja oli kuolla. Samanikäinen kaveri sairaalan viereisessä pedissä menehtyi tähän tautiin, mutta Reino pysyi elävien kirjoissa.

Reinolla oli lapsuudesta lähtien paljon kavereita. Siipyy oli länsirannikon ruotsinkielistä aluetta, ja ystävien kanssa puhuttiin ruotsia. Sairaudesta toivuttuaan Reino muutti Isojoelle Villamon kylään, missä hän tutustui tulevaan

vaimoonsa, äitiini Liisaan, tämän veljien kautta. Liisan vanhemmat kyllä epäilivät ruotsinkieliseltä seudulta tulleutta ja kuusi vuotta tytärtä vanhempaa sulhasehdokasta, mutta Liisan veljet puhuivat Reinon puolesta.

Reino pääsi erään työmaan järjestämään rakennusalan koulutukseen. Sukulaisen avulla hän päätyi töihin Helsinkiin asti: vuodelta 1956 isästäni on kuvia Kulosaaren rannoilla ja rakennustyömaalla. Tätä nykyä asun lähellä tuotataloa, jonka rakentamisessa isä on ollut mukana.

Reino haaveili rakennusmestarin töistä mutta kävi myös lihamestarin koulutuksen. Tämä oppi oli varmaan valttia myöhemmin, kun Möykyn kylän osuuskaupan ja postiaseman hoitajia valittiin. Pestin sai tuore aviopari Reino ja Liisa Blomberg. Etelä-Pohjanmaan Möykystä tuli näin kotikyläni.

Kovaa kuria ja työntekoa

Äitini Marja-Liisa syntyi syyskuun ensimmäisenä vuonna 1939, samana päivänä kuin toinen maailmansota syttyi. Äidinäitini Lahja synnytti peräti 13 lasta, joista neljä kuoli pieninä ja yhdeksän ehti aikuisiksi. Lahja hoiti lapsia kotona ja teki töitä koulun keittäjänä ja siivoojana. Talo oli aluksi pieni, vain tupa, keittiö ja eteinen, mutta myöhemmin sitä laajennettiin. Pienessä navetassa oli kaksi lehmää, sika ja kanoja. Pelloilla viljeltiin perunaa ja mansikkaa. Mansikkamaa oli omilta lapsilta kielletty, koska sato meni myyntiin. Muistan Lahja-mummusta sen, että hän

oli kesäisin usein poimimassa mansikoita. Sanottiin mummun olevan ”puo pystyssä mansikkamaalla”. Hän poimi marjat etutaivutuksessa jalat suorina, notkea kun oli. Tuolla tyylillä olen myös omaa puutarhaani hoitanut.

Papallani Yrjöllä oli synnynnäinen lonkkavika, minkä vuoksi hän vältti sotimisen. Mitään vammaistukia hän ei koskaan saanut. Kunnan töitä oli tarjolla vain silloin tällöin, ja turhautuminen näkyi välillä viinan juontina.

Äitini perheen elämä Villamon kylässä oli jatkuvaa selviytymistaistelua. Rahaa oli niukasti ison perheen elättämiseen. Vaatteet ommeltiin itse ja kudottiin kaikkea tarpeellista. Lahja oli taitava ompelija ja sai siitä vanhemmalla iällä tulojakin. Myös äidistäni tuli etevä ompelija ja kutoja.

Isoveli Simon kuolema kaksivuotiaana heijastui äitiini. Hän sai jo varhain kuulla olleensa pettymys vanhemmilleen, kun hän ei ollutkaan Simoa korvaava poika. Vanhimpana tyttärenä Liisa joutui jo lapsena apulaisen rooliin. Hän joutui olemaan kotitöiden vuoksi jopa pois koulusta, mikä harmitti häntä myöhemmin. Sen sijaan pari vuotta myöhemmin syntyneestä pikkusisko Seijasta tuli perheen lellikki.

Kun äitini oli hiukan alle kahdeksanvuotias, perheeseen syntyi veli, jolle annettiin nimeksi taas Simo. Kuolleen veljen nimen antaminen tuntuu näin jälkeenpäin hurjalta. Simon ollessa kuukauden ikäinen Liisa hoivasi häntä keran sylissään, kun yhtäkkiä pienokaisen silmät kääntyivät ympäri. Veli kuoli hänen syliinsä. Voi vain kuvitella, millaisia itesyytöksiä tapaus on sen ikäisessä lapsessa saanut aikaan. Kuulin kuolleesta Simosta äidiltä vasta aikuisena, ja

huomasin, että se oli ollut hänelle kova paikka. Äiti kertoi, että hän pelkäsi aluksi ottaa syliinsä minuakin, varsinkin silloin, kun sairastuin vauvana kurkunpääntulehdukseen. Kun päädyin kuudeksi vuorokaudeksi happikaappiin, äiti pelkäsi menettävänsä myös minut.

Kuolleen Simon jälkeen syntyi Ossi, jota äiti hoiti paljon, ja heidän välilleen syntyi erityinen kiintymys. Ossista tuli kuuluisa yrittäjä, jolla oli kaksi isoa sekatavarakauppaa. Ossilla oli taipumusta palautua rankasta työstä viinan avulla, ja lopulta sisuskalut pettivät. Äidilleni Ossin kuolema oli kova paikka, ja vielä vaikeampaa hänen oli myöntää, että sekä veljellä että hänellä itsellään oli ollut jo vuosia ongelmia alkoholin kanssa. Äidin puolen sisarusten kautta tuli todettua, että alkoholismi kulkee suvussa siinä missä muutkin vaivat ja taipumukset. Matkalla Ossin hautajaisista selitin äidille, että alkoholismi on sairaus, joka ei tee ihmisestä sen huonompaa. Yritin myös tolkuttaa, että jos tämä vitsaus olisi suvussa myönnetty, olisi ongelmissa painiskelevia sisaruksia ollut ehkä helpompi auttaa.

Kuolema kohtasi äitini perhettä vielä kahdesti: ensin syntyi sisko, jolle ehdittiin tehdä hätäkaste, ja sitten veli, joka kuoli synnytyksessä. Tämän jälkeen syntyi kuopus Kari, joka jäi eloon ja josta tuli minulle läheinen eno, koska meillä oli ikäeroa vain viisi vuotta. Leikimme usein Villamon mummulassa Karin hienoilla intiaanihahmoilla talon pihamaan vajassa.

Kari vei minut myös ensimmäisiin tansseihini Isojoen kuplahalliin. Olin alaikäinen, mutta hän puhui minut sisäään. Kari tanssi jumalaisen hienosti. Esiintymässä oli

Paula Koivuniemi, jonka upeaa ääntä ihailin. Tanssilavan tunnelma teki minuun lähtemättömän vaikutuksen.

Karilla oli onnellinen elämä, vaimo ja kolme poikaa, mutta se päättyi äkillisesti tanssilattialla iskeneeseen aivoverisuonen repeämään. Enon kuolema 37-vuotiaana oli minulle järkytys, ja siitä lähtien olin huolissani myös omasta terveydestäni. Osa serkuistani kävi kuvauttamassa päänsä. Minä en samaa ymmärtänyt tehdä, koska kuolinsyy jäi tuolloin minulle epäselväksi. Panostin sen sijaan kuntoiluun ja terveellisiin elämäntapoihin.

Äitini oli siskosten eriarvoisesta kohtelusta pitkään katkera, ja välit Seija-siskoon olivat vielä aikuisinakin kireät. Esimerkiksi Seijan askartelu- ja maalaustaitojen kehuminen oli äidille liikaa. Minä kuitenkin säilytin aina hyvät välit tätiini. Vierailin lapsena usein Seijan ja hänen miehensä Jussin luona. Jussi oli koulun rehtori ja Seija toimi koulun keittäjänä. Minä ja serkkuni Harri voimistelimme ja kiipeilimme koulun liikuntasalissa. Minusta tuli yhdeksänvuotiaana jopa kummi heidän kuopukselleen Soilelle. Ajoittain minun piti peitellä sympatiaa Seijan kanssa, jotta olisi pahoittanut äitini mieltä.

Äitini perheen ilmapiiri ei ollut järin herttainen. Yrjö-pappa uhkaili kännipäissään joskus jopa tappaa vaimonsa ja tyttärensä. Tilanne sentään rauhoittui, kun Liisa ja velipojat pitivät isälleen puhuttelun ja uhkasivat soittaa poliisille. Lahja puolestaan oli ankara kasvattaja ja kuritti lapsiaan. Äitini sai usein tukkapöllyä ja piiskaa, jos ei koko ajan tehnyt töitä tai osannut tehdä jotain. Vanhimman veljensä häissä hän sai piiskaa kaikkien nähden, kun seurustelu tule-

van miehen, kuusi vuotta vanhemman Reinon kanssa paljastui. Perheessä ei halattu eikä pidetty hyvänä, kun taas Reinolta Liisa sai halauksia ja kaikkea, mitä toisesta pitämiseen kuuluu. Liisan mielestä Reino pelasti hänet kurimuksesta.

Vastustus ei estänyt rakkautta

Liisa ja Reino menivät naimisiin kesällä 1958 seurusteltuaan parisen vuotta. Seurusteluaikana he olivat kumpikin tahoillaan töissä ja lähettivät toisilleen monta romanttista kirjettä. Osa palkkarahoista lähetettiin kotiin, mutta Reino jätti rahaa myös heilan hemmotteluun: Liisa säilytti läpi elämänsä Reinolta saamansa aarteet, taidokkaasti koristellun peilin ja punaisen plyysiaamutakin.

Reinon kosinta oli arkisen romanttinen: ”Mitäs jos mentäisiin yhteen ja ruvettaisiin tienaamaan omia rahoja? Ja jos perhettä tulee, niin pidän kyllä siitä huolta.”

Kun kihlasormukset oli ostettu, Liisa pelkäsi saavansa taas piiskaa, mutta nyt vastassa olikin hienot kihlajaisjuhlat.

Nuoripari asettui Möykyn kylään osuuskaupan ja postiaseman hoitajiksi. Asunto oli kaupan yläkerrassa, ja kaikki lähti hyvin käyntiin. Pian äitini tuli raskaaksi, ja minä synnyin melkein päivälleen vuosi häiden jälkeen. Äitiäni yritettiin kaikin keinoin saada synnyttämään minua alateitse, mutta viime tipassa päädyttiin keisarileikkaukseen. Synnytys kaikkine käänteineen oli sekä äidille että tyttarelle kova koettelemus. Hengissä selvisimme, mutta sellainen trauma jäi, että kun itse aikanani odotin ensimmäistä lastani, pyy-

sin lääkäriltä suunnitellun sektorin. Syynä oli lapsen perätila, jota ei saatu edessä olevan istukan vuoksi käännettyä. Joku intuitiivinen pelko minulla oli siitä, etten saisi pusketta lasta elävänä ulos. Toisen lapseni syntymän piti olla niin kutsuttu normaali alatiesynnytys, mutta siitäkin oltiin jo menossa leikkaussaliin hätäsektioon. Lopulta kuitenkin toinen tyttäreni pääsi ponnistamaan niin sanottua luonnollista tietä maailmaan. Äitien ja tyttärien kohtaloiden välillä on joskus merkittäviä ketjuja.

Birgitasta tuli Hilla

Erikoinen etunimeni on saanut monet kyselymään, mistä vanhempani sen keksivät.

Äitini olisi halunnut antaa minulle nimeksi Birgitta, mutta isäni ei halunnut perheeseen BB:tä, millä viitattiin kuuluisaan Brigitte Bardot -nimiseen kaunottareen. Isäni pelkäsi, että minua kiusattaisiin tämän kirjainyhdistelmän vuoksi. Viisas isä! Lopulta ristiäisiä edeltävänä yönä isä keksi Hilla-nimen *Suupohjan Sanomista*, kirkkoherran vaimon kuolinilmoituksesta.

Isän äiti Elma asui alkuun kaupan yläkerrassa ja hoiti minua, kun vanhemmat tekivät alakerrassa töitä. Elma oli kovin mustasukkainen pojastaan ja kohteli äitiäni huonosti. Tunnelma oli kireä ja riitoja paljon. Kun äitini sai keskenmenon, hän ilmoitti muuttavansa kanssani kotoa pois, jos Elma ei lähde. Perhe-elämä rauhoittui, kun Elmalle löytyi asunto viereisestä Villamon kylästä.

Nuoren urheilutoimittajan tie miesten hallitsemalta 1980-luvulta kohti tasa-arvoisempaa urheilumaailmaa ja työelämää

HILLA BLOMBERG mursi 1980-luvulla lasikattoja, kun hän pääsi arvokisojen urheiluselostajaksi. Selostaminen oli ollut miesten hommaa. Nousi kohu, mutta tuli myös arvostusta. Blombergille oli tärkeää, että naisten ja miesten urheilua uutisoitiin tasa-arvoisesti. Naisten vähättelyyn tuli hänen mielestään puuttua kaikilla elämän alueilla.

Myöhemmin urallaan hän käsitteli ajankohtaisia aiheita muun muassa Aamusydämellä-keskusteluohjelmassa, jossa ihmisten selviytymistarinat antoivat kovia kokeneille vertaistukea. Blomberg kertoo muistelmissaan myös uupumisestaan, työpaikkakiusaamisesta ja irtisanomisuhasta. Päällimmäiseksi nousee silti kiitollisuus.

	 9 789520 467166
www.tammi.fi	99.1 ISBN 978-952-04-6716-6